

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 9. De Christi itinere ad hortu[m] Gethsemani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

DE PASSIONE DOM. 81

credamus. Tertio ut imprudentem eorum audaciam reprimeret, qui res magnas scire, & facere melius quam alij volunt. Quarto, ut quibus aliorum cura & gubernatio commissa est, suo experimento discant, quomodo subditorum infirmitatibus, si quando labantur, compati debeant.

MEDITATIO
NONA.

DE CHRISTI ITINERE
ad hortum Gethsemani.

EVANGELIUM.

HAEC cum dixisset Iesus, egressus est cum discipulis suis secundum consuetudinem trans torrentem Cedron in montem Oliueti, & venit in villam cui nomen Gethsemane, ubi erat hortus, in quem intrauit ipse & discipuli eius; quibus ait: sedete hic donec vadam illuc & orem: & assum-

Matt. 26.
Marc. 14.
Luc. 22.
Ioan. 18.

assumpto Petro, & duob. filijs Zebedæi Iacobo & Ioanne, coepit contristari & moestus esse, pauere & cadere, & ait illis: Tristis est anima mea vsque ad mortem. Sustinete hic & vigilate mecum, & ipse auulsus est ab ijs, progressus pusillum, quantum iactus est lapidis, positus genibus procidit in faciem suam super terram.

FIGURAE.

2. Par. 20. **I**OSAPHAT Rex Iuda, intelligens Moabitas & Ammonitas magnum exercitum contra se ducere, plenus timoris & pauoris, prostravit se in oratione coram Domino, obsecrans ut manus hostium posset euadere.

PROPHETIÆ.

Psal. 54. **C**OR meum conturbatum est in me, & formido mortis cecidit super me.
 Psal. 87. Repleta est malis anima mea, & vita mea inferno appropinquauit.

CONSIDERATIONES.

1. Punctū. **A**SPICE anima mea IESUM tuum spon-

sponte, vt agnum mansuetissimum, ad sacrificium sui proficiscentem: sequentes item discipulos trepidos cum gemitibus & suspirijs. cogita, quàm suauibus modis inter ambulandum eos Dominus hortetur & soletur. Heu! quàm durum erat pietati discipulorum, à suauissimo Magistro separari, quàm amaræ illis aboriebantur lacrymæ. Vicissim, Christus benignissimus Pastor, cum sua causâ in tâto angore videret oues suas, non poterat, quin lacrymaretur. Accede & tu, anima mea, & quando aliter non potes, lacrymis saltem & suspirijs, Dominum tuum pro te ambulantem ad mortem crucis, prosequere.

Considera, quanto cum desiderio, & animi promptitudine viam hanc ad hortum, Dominus noster iniuerit, vt opus illud tantopere à se exoptatum nostrę redemptionis inchoaret. Ad hortum ibat, vt, vbi primus homo per inobedientiam libertatem amiserat, ibi nobis ipse eam per obedientiam recuperaret. In horto mundus infirmatus est, in horto Christus eidem principium dedit salutis. Ibat, igitur simul Redemptor mundi, simul impellebatur & portabatur: ibat, quia sponte se neci offerebat. Oblatus est, quia ipse voluit. & quia

24 MEDITATIONES

Ioan. 14.

sponte ibat, cōmoditates omnes sponte præbuit, vt illum reperire, & in potestate habere possent. Impellebatur etiam, & portabatur partim ab obedientia Patris, quod illis extremis post cœnâ verbis ad discipulos indicauit? *Vt sciat m*

Ioan. 15.

us, quia ego amo Patrem, & quod ille mihi mandauit, hoc facio; Surgite eamus hinc: partim à vehementia amoris in nos sui, de qua paulò ante dixerat: Maiorem hac caritatem nemo habet, quàm vt animam suam ponat quis pro amicis suis. Sed tua, Domine, caritas, maior hac fuit, qui posuisti animam nō solum pro amicis, sed etiam pro inimicis. Huius caritatis ea vis fuit, vt eum non modò perduxerit ad ferendam prompto animo mortem; sed etiam toto vitæ tempore accenderit illum desiderio, quo optabat aliquando tempus extremum aduenire, quod ipse his verbis expressit.

Luc. 12.

Baptismo habeo baptizari; & quomodo coarctor, vsq; dum perficiatur?

In hac via cœpit Christus signa dare timoris & tristitiæ. *Tristis est, inquit, anima mea vsq; ad mortem.* Tristis etiam tu sis, anima mea cum anxio IESU. Vide vt immutetur diuina illa facies, vt palleſcat, vt acerbis animi dolor vix illum loqui permittat. O fortitudo Patris!

DE PASSIONE DOM. 89

tris! ô lætitia Angelorum! quid tibi timendum, aut dolendum est? Mortem times? at quo fine in mundum venisti, & sumisti nomen salutare, nisi vt tua morte perderes nostram? Quod si tu mortem times, quid me fiet? quis soluet debita peccatorum meorum? Non ita pridem mortis desiderium præ te ferebas, vrgebas proditorem vt festinaret: iam videris tergiuersari, & refugere? Nimirum, Domine mi, non erat tuus hic timor & mæror: sed noster, vt contra fortitudo nostra in rebus difficilibus non nostra est, sed tua. Tu ea parte tristitiam sentis, qua nostræ naturæ es particeps: nos fortes sumus tuæ diuinitatis virtute. Tu verus Adam, Ecclesiæ sponsæ tuæ, costam tuæ fortitudinis dedisti, & in vicem sumisti carnem nostræ infirmitatis.

Considera quanta fuerit vis huius doloris in animo Christi: vt qui non solum doleret, quod vitam esset amissurus; sed etiam de peccatis totius orbis tantum doloris & pænæ sibi sumeret, quantum debebatur peccatis omnium mortalium. Rectè ergo dicebat, tristem se esse vsq; ad mortem: quod tã esset ille dolor vehemens, vt vel solus ad mortem inferendam sufficeret: Verè Domi-

Thren, 2. ne, magna erat vt mare contritio tua, quia magnum erat & vulnus nostrum, & magnus amor tuus, qui te ad vulneris nostri medicinam, tantum dolorem suscipere impulit.

Cum iam propè adesset loco orationi destinato, plenus tristitiæ procidit in terram. Intellige quàm grauiam fuerint peccata tua, quæ cum suis humeris imposuisset Christus, sub onere debuit incuruari, & ad terram vsq; inclinari. Simul vide, quàm elata fuerit tua superbia, pro qua apud diuinam iustitiam luenda, necesse fuit altissimi Dei maiestatem eo vsque deprimi, vt diuinissima facie in terra iaceret. O bone IESU, ô suavis amator hominum, quantum molestiarum & angorum tibi sumis, vt nobis diuina gaudia pares? quàm profundè deprimis te, vt nos extollas: quantum maioris ostendis te facere nostros pedes, quàm tuum diuinum caput. Paulò ante enim volebas pedes Apostolorum reponi in tuum sinum, in quo feliciter cõquiescunt Angeli: at tu iam humili prostratus ibi sacratissimum caput reponis, vbi pedes ab hominibus ponuntur.

COLLOQVIUM.

ROGABIS Christum, vt quoniam propter

propter tua peccata contristari, & propter tuam infirmitatem infirmus fieri voluit, gratiam tibi concedat, qua fortiter, & libenter pro ipsius amore tolere omnes dolores & molestias, quas illi visum fuerit permittere, vt tibi eueniant. Simul, vt ex suo illo amoris sensu non nihil cum tuo corde communicet, vt & tu cum illo de ipsius tristitia & anxietate pro te susceptis, dolere & compati possis; eundemque dolorem de proximorum & fratrum infirmitate aut indigentia concipias & sentias.

DOCUMENTA.

1. **NEQUA QUAM** seruis Dei desperandum est; si quando temptationis tempore, etiam se timere, & animi quadam deiectione impugnari sentiant, vt enim nobis praberet exemplum, voluit Christus redemptor noster ipse timore & tristitia affici.
2. Non tam tristis est Saluator de sua morte, quam cupide optabat, quam de nobis. Debemus ergo & nos ipsum imitantes, tristitia simul & misericordia de proximorum spiritali damno aut indigentia moueri.
3. Si Christus ex amore nostri tantum dolorem & anxietatem sine ullo solatio

sentire voluit; decet nos pro amore in ipsum nostro, proque nostra salute voluptates, & inania mundi gaudia contemnerere.

4. Si cum deuotione cupimus orare, intrandū est cordis secretum: purgata mente à terrenis affectibus, & à multorum conuersatione, etiam amicorum discedendum: ut Christus à carissimis discipulis abiit.

5. Discamus exemplo Christi frustrationis coercere exultantes perturbationes, ne usque ad animam penetrant; sed maneant in solis sensibus sub imperio voluntatis.

6. Si quando, in actionibus aut laboribus pro Deo susceptis, tadium nobis aliquod obrepat aut tristitia; ne despondeamus animum, neque putemus idcirco nostros labores merito aut fructu carere. Solemur nos exemplo Christi qui in ipso opere redemptionis nostra tadium & quoddam velut fastidium sensit.

7. In omnibus celestibus & tentationibus ad preces confugiendum est; quarum ope consequemur, ut vel prorsus onere hoc liberemur, vel certè ea nobis virium fiat accessio, ut facilius perferre, & suis etiam ex rebus aduersis capere possimus.